

де модернізації обладнання, і взагалі — фінансування.
— Очевидно, вас запрошували працювати в інших країнах.
— Так, в Москву, де пропонували роботу. Вже немало наших режисерів туди поїхало — дехто утвердився, але чимало так і не змогли. Я боюсь загубитись, лишаюся в Україні. Сьогодні займаюся пошуками фінансування нового фільму. Але поки що немає чим похвалитися.

— Попереду нові фестивалі...

— Чекаю на «Молодість». Не розраховую на якісь призи, але сьогодні наші українські фільми, крім фестивалів, ніде більше не показують.

Колізія «Трамваю» проста — маршрут №9 переповнений вщерть, пасажири не вміщаються, і все-таки намагаються втиснутися в трамвай. Двері, звісно, не зачиняються...

Надто знайоме нам, хто дістається на роботу в час пік громадським транспортом. Там, у транспорті, не просто тиснява, а справді соціальний зріз, модель суспільства... Степан Коваль увійшов у стан багатолюдної тисняви і запропонував досить веселі розв'язання безвихідних ситуацій (наприклад, пасажира, який наполовину втиснувся у трамвай і чия спина лишилась на сходах, через що не зачиняються двері, водій просто зчищає — персонажі у фільмі з пластиліну!). Дивлячись фільм, ти потрапляєш у світ карнавалу і залишаєшся у цій стихії. А це велика перевага кіно, яке виконує, сказати б, терапевтичну місію, знімаючи гумором негативні емоції та психологічне напруження. Дай Боже, щоб молодому режисеру вистачило доброго гумору на подальше творче життя. А головне, щоб творчість не припинялась через відсутність коштів. Талант же очевидний.

Лариса Бреховська

М о л о д е к і н о У к р а ї н и

Олег Педан — режисер анімаційного кіно. Закінчив біологічний факультет Київського університету ім. Т.Г.Шевченка (1988). На студії «Україмафільм» з 1990 року. Працював спочатку ляльковим майстром і декоратором у Анатолія Трифонова, потім аніматором у Євгена Сивоконя, Ніни Марченкової, Степана Ковалю. 1999 року зняв режисерський дебют «Залізний вовк» (спільно з Н.Марченковою, приз «Кращий фільм для дітей» на МКФ «Крок -99». 2001 року зняв фільм «Світла особистість» — призи на МКФ «Молодість-2001», «Золотий витязь». Автор 15 сценаріїв. З них один — «Нікого немає вдома» — запущений у виробництво, але немає коштів. 2002 року два його сценарії здобули друге і третє місце на конкурсі, який проводив Міжнародний фонд «Відродження».

Де живуть лампочки...

■ Олег Педан.

Морське узбережжя Ялти. Учора відбулось урочисте відкриття «Днів українського і російського кіно», де показали фрагменти конкурсних робіт. В тому числі двох позаконкурсних анімаційних стрічок з України. «Світла особистість» найперше викликала запитання з огляду техніки виконання і я розпитую:

— Олег, розкажіть, як ви змусили бігати лампочки та вимикачі?

— У мене є стіл, де зосереджений мій світ. (Ця фраза прозвучала наприкінці нашої розмови, але оскільки стіл цей надто важливий для розуміння творчого процесу, я виношу її на початок). Там все і відбувається...

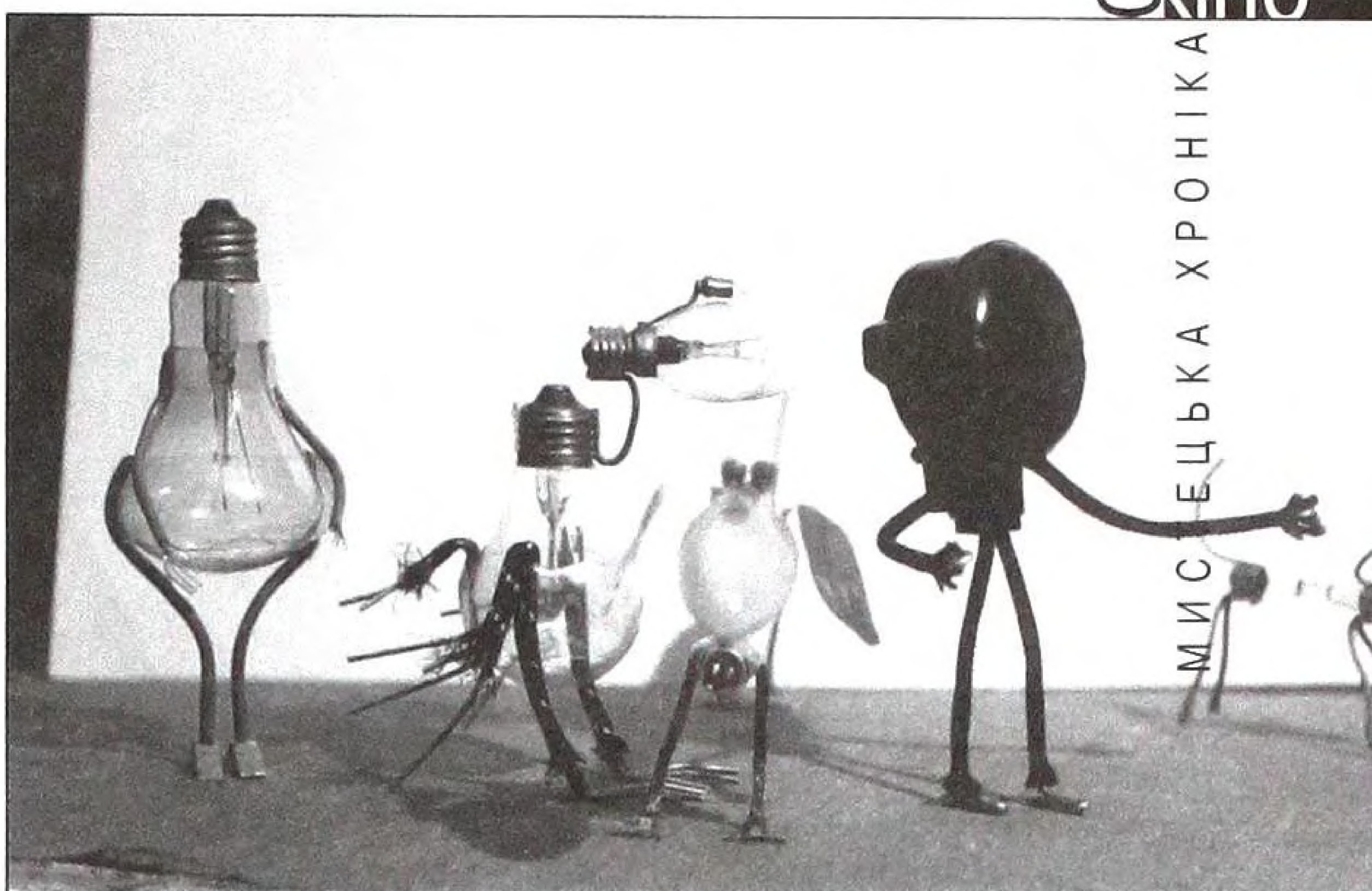
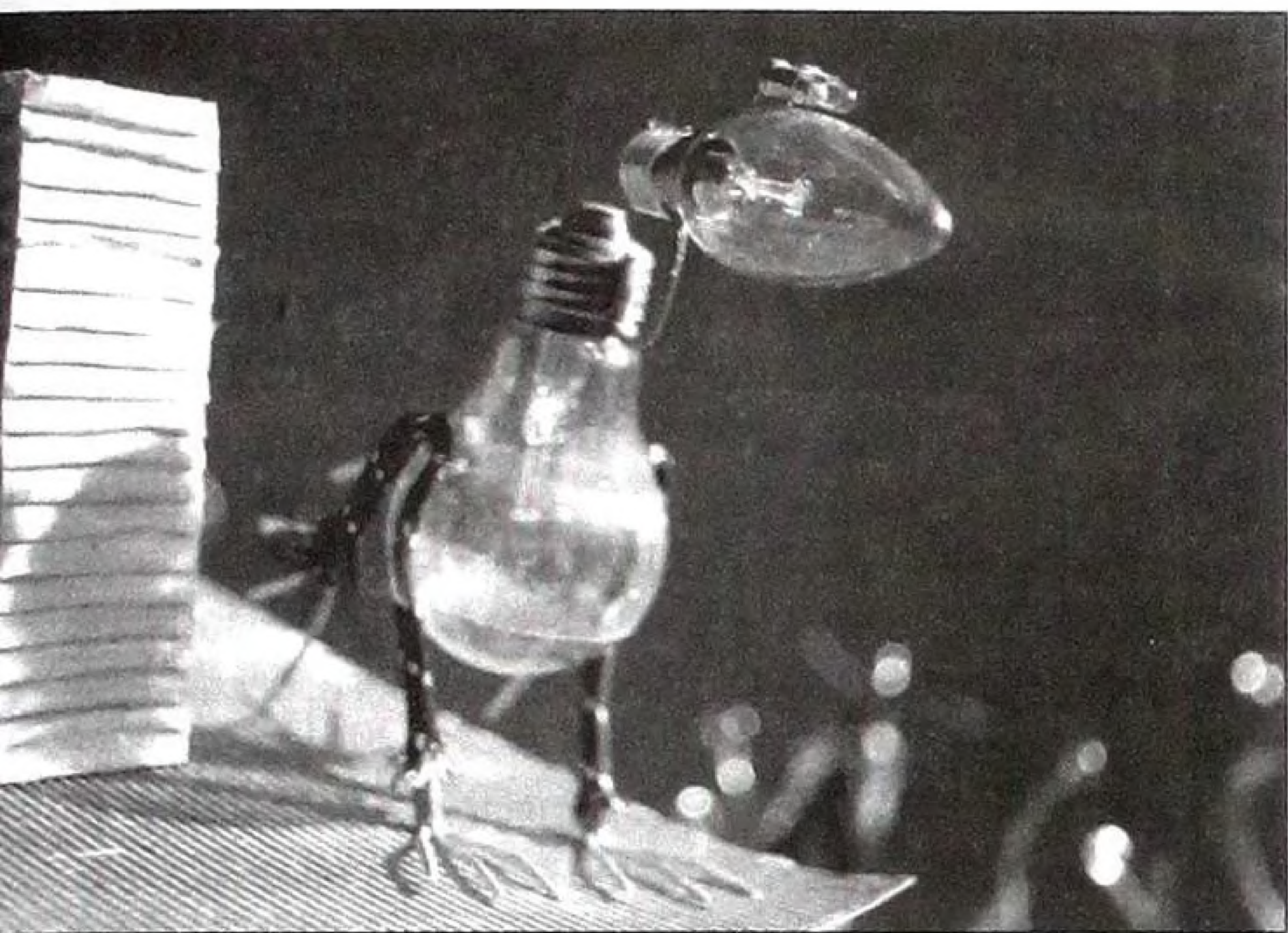
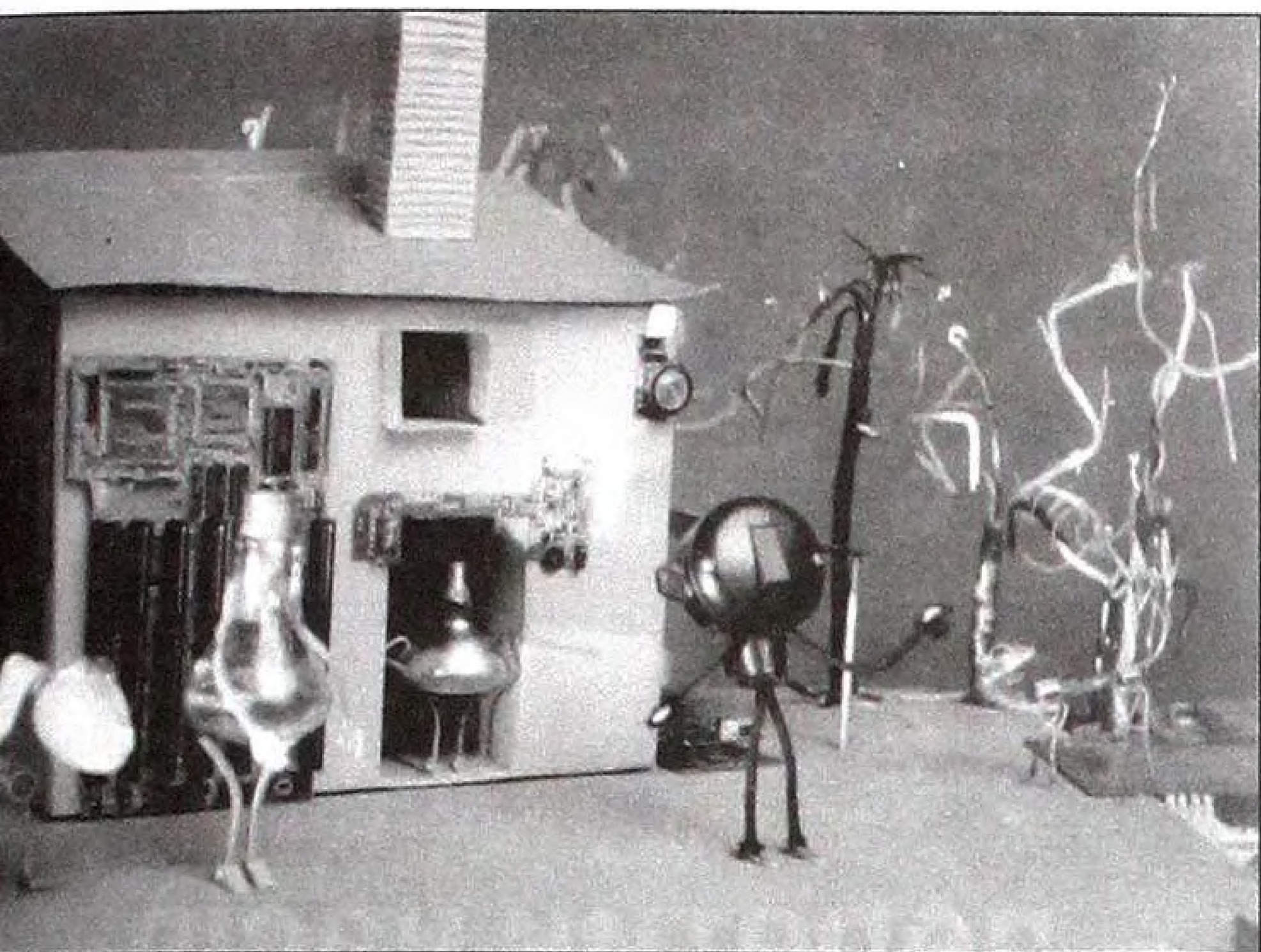
І якби я навіть взялася переповідати, якими хитромудростями володіє режисер, аби зняти своїх персонажів в русі, нічого не вийде, тому що, по-перше, це складна ручна робота і я не запам'ятала всіх нюансів, по-друге, варто говорити про результат, а не про творчий процес. Об'ємна анімація — це насамперед винахідливість та умілі руки, а Олег Педан довго шукав себе, пробував себе в різних ремеслах, поки нарешті визначив, чим саме він буде займатися.

— Я багато разів міняв роботу, наприклад, працював на Подолі в кузні, де виготовляють різні металеві вироби. Однієї трудової книжки не вистачило, щоб умістилися всі записи і тому, коли я черговий раз приходив у відділ кадрів, де просили трудову, я запитував: «А який вам том?»

— І наразі анімація... Як ви там опинилися?

— Прийшов до Євгена Яковича Сивоконя і сказав: «Я хочу у вас працювати». А він мені: «А в якого режисера ви вже працювали?» А я: «От коли я прийду до когось із них, я зможу сказати, що працював у Євгена Сивоконя...» Він засміявся і взяв мене. Щоправда дав досить складну й марудну роботу: епізод, де танцюють раки — це коли він працював над фільмом «Як у нашого Омелечка». І коли побачив, що я упорався, то залишив мене. Так я опинився на студії «Україмафільм». Потім через якийсь час я запропонував ідею казки «Залізний вовк», яку ми і зняли з Ніною Марченковою. Останнім часом — «Світла особистість» і мандри з нею по фестивалях. Після Ялтинського фестивалю збираюся на «Крок».

■ Кадри з фільму «Світла особистість».
Режисер Олег Педан. «Українафільм». 2002.

«Срібна мушля» Сергію Михальчуку

На міжнародному кінофестивалі у Сан-Себастьяні фільм Валерія Тодоровського «Коханець» завоював два призи: за кращий сценарій та за кращу операторську роботу. Оператор фільму – молодий киянин Сергій Михальчук, який раніше працював разом із Олесем Саніним. З ним він зняв низку документальних фільмів, в тому числі презентовану в цьому номері стрічку «Різдво», а також ігровий «Мамай», якого зачекалися українські глядачі (останнє пояснення – чому затримується прем'єра – немає коштів надрукувати копію). Валерій Тодоровський запросив до свого фільму Михальчука після того, як побачив матеріали до «Мамая». Україна продовжує експорт не фільмів, а своїх талановитих кінематографістів, адже Сергій Михальчук – один з багатьох, хто працює за кордоном.

«Кіно-Театр» на зв'язку із читачем

У жовтні співробітники редакції взяли участь у кількох програмах радіо й телебачення. У передачі для мистецьких програм українського радіо (ведуча Алла Підлужна, режисер Юрій Дзюба), вони аналізували проблеми, які порушує журнал. Гостею телепередачі «Прес-секретар», яка щочетверга виходить у прямому ефірі на телеканалі «Гравіс», була головний редактор «Кіно-Театру» Лариса Брюховецька. Під час передачі розігрувалась річна передплата жуоналу і вона дісталась глядачці Наталі Єгоровій з Києва, котра поставила найцікавіше запитання. Автор журналу Ольга Брюховецька взяла участь у передачі «Остання барикада», присвяченій фільму «Молитва за гетьмана Мазепу» на телеканалі «1+1».

Перемоги документалістів

Українські кінематографісти привезли справжній врожай призів з XIII Відкритого фестивалю документального кіно «Росія» у Єкатеринбурзі. Фільм Віктора Олендера «Пасажири з минулого століття» (Національна кінематека України) дістав одразу три відзнаки: приз кінокритиків «За талановите екранне втілення долі минулого століття та долі його літописців», диплом Російського державного архіву кінофотодокументів, а також приз глядацьких симпатій. Головний герой стрічки, класик української документалістики Ізраїль Гольдштейн був нагороджений почесним призом фестивалю. Стрічку Юрія Терещенка «Любов небесна» журі відзначило призом-дипломом.

Лариса Брюховецька

Олексій Радинський

Тобто, Олег придумав не тільки історію, а й матеріал, з якого виготовив персонажів. У «Світлій особистості» це електричні лампочки, вимикачі, шнури. Таким чином сама матеріальна частина, фактурність предметів доведена до високого рівня віртуозності, умілості. Тому вражає не тільки історія, розказана у фільмі, а й володіння предметами, які оживають, тобто олюднюються, їздять на велосипедах, у транспорті, приходять на роботу і навіть закохуються. Колізія розгортається довкола вуличного ліхтаря, який погас через те, що лампочку вкрала ворона. У місті запанувала темрява і всі його мешканці (теж лампочки) не могли дістатись на роботу, стукалися, падали. Всім зрозуміло — без освітлення життя будь-де, а не тільки в нашому містечку, буде паралізоване. І чого не вдієш заради мешканців — гордовита красуня-лампочка з вітрини, в яку закохався вимикач і яка, здавалося, така далека від благородних вчинків, дістається до ліхтаря, вкручується у патрон і... спалахує світло. Життя міста завирувало знову.

Цей сюжет чимось нагадав грузинські комедії, створені за сценаріями Резо Габріадзе. Мабуть, своєю гуманною суттю. Особливо чітко ця асоціація виникає з ляльковим театром Габріадзе — майстра, який вміє вдихнути у свої ляльки життя і неабиякі пристрасті й почуття.

Олег Педан окрилений успіхом свого фільму. Він, як бачимо, має багато нових ідей. І не полишає надій, що в Україні влада повернеться обличчям до кіно і він зможе займатися улюбленим мистецтвом на радість глядачам, які люблять мультики. Сподіваймося і ми.